

Szalagavató – 2014. február 22.

Tisztelt Vendégeink! Kedves Diákok!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit a Boronkay György Műszaki Szakközépiskola, Gimnázium és Kollégium egyik legfontosabb eseményén, a szalagavató ünnepségen.

Ünnepelni jöttünk tehát ma össze. Ti, a színpadon állók azért, hogy felkészüljétek a búcsúzásra, hogy életetek egyik legnagyobb és eddigi legfontosabb megmérettetésetek célegyenesébe lépjétek. A szülők, hozzátartozók azért mert büszkék rátok, mert saját ifjúságukat, s felnőtt életük gyümölcsét látják bennetek. De nyilván mosolyogva, meghatottan néznek rátok ismerőseitek, barátaitok, kedveseitek is.

Ünnepelni jöttünk hát, komolysággal de mégis vidám lélekkel. Az ünnepeknek mindig van egy sajátos hangulata, főleg akkor, ha az valós igényeken alapul, magyarul, amikor nem kirendelik az embert, hogy akkor most tessék ünnepelni. Ki-ki döntse el, hogy a saját szívében egy évben hány ilyen alkalom van, s mik tartoznak bele, de azt gondolom, vitathatatlan, hogy a szalagavató mindenképpen beleillik ebbe a sorba, s talán azzal sem túlzok, ha azt mondom nem csak az év, de egy egész élet emlékezetes eseménye lehet.

Pszichológusok többsége egyet ért azzal, hogy az ünnepek sajátja, hogy egy kicsit meghal benne az egyén, az ego, s a többi emberrel egy magasabb szintű lelki állapotban egyesül. Ez valóban szép gondolat, de a szalagavató különlegessége megmutatkozik abban, hogy itt ez is másképpen van. Bár nyilván rendkívül fontos a közösség, az együttes produkció, a közös élmény, de mégiscsak ott van az egyén fontossága. A név szerint megkapott szalag, a szereplés, ahol nyilván minden nézőtérén ülő a sajátjára figyel leginkább.

De közben igen, ez valóban egy nagyszerű közösségi esemény is, amelyről hosszú évek múltán is élénk emlékeitek lesznek, melyek óhatatlanul a felszínre fognak törni, valahányszor a kezetek ügyébe kerül az a kis szalagocska, amit nemsokára megkaptok. Viseljétek hát emelt fővel, mert megérdemlitek. Viseljétek öntudatosan, mert még egy komoly megmérettetés vár rátok, amire fel kell készülnötök. Viseljétek felelősség-tudattal, mert a kabátotokra való kitűzéssel azt is felvállaljátok, hogy ti boronkays diákok vagytok. S viseljétek büszkén, mert ti boronkays diákok vagytok.

Ez a kicsiny szalag megkülönböztet benneteket az utcán, hiszen ki lesz rátok írva, hogy ez egy olyan ember, aki az idén fog érettségizni. S ezt tudni fogják rólad, bárhol is fordulj meg az országban. De itt Vácon és környékén a gyakorlottabb szeműek azt is meg fogják tudni állapítani a szalag egyedi voltából, hogy erre a vizsgára te a Boronkayban készülsz.

Miközben a szalagavató a végzős évfolyamról és annak diákjairól, azaz rólatok szól, ami így is van rendjén, higgyétek el, ez másokat is mélyen megérint. Had kezdjem a sort a tanáraitokkal. Állandó lelki gyötrelmem egy tanárnak, hogy a 4-5 évig tanított, megkedvelt tanítvány el fog menni. Úgy foglalkozni vele, hogy tudja az ember, hogy pár hónap múlva már csak látogatóként fog vele találkozni. S bármilyen furcsa, ezen az érzésen az sem enyhít, amikor a tanár azt mondja nektek egy-egy kevésbé sikeres óra közben: „Alig várom, hogy megszabaduljak tőletek!” Nos, a szalagavató a tanárok számára is felkészülés. Felkészülés az elengedésre. De most még sok közös tennivalótok van, amelyet egy mondatba fogalmazva így hangzik: Felkészülni a minél sikeresebb érettségire.

Kedves Szülők! Köszönöm eddigi segítségüket, bizalmukat az iskola iránt. Nagy pillanat ez az Önök életében, hiszen itt áll a színpadon legnagyobb kincsük, a gyermekük. Akit ápoltak ha beteg volt, óvodába majd iskolába kísérték. Akiért aggódtak, ha későn ért haza, akit akkor is szerettek, ha haragudtak rá. S most itt van a felnőtté válás küszöbén. Lehet, hogy néhány dolog nem az önök tervei szerint történt, s valószínűleg ez a jövőben is meg fog ismétlődni, de ezek a nagyszerű ifjak akkor is a gyermekük marad, s bizony ti se feledjétek ezt! Legyetek majd idővel akárhány évesek, a szülők mindig szülők maradnak.

Az ünnep tehát egybeköt embereket, s most ti vagytok az összekötő kapocs. Sajátos magasságokba emel, amely múlt idéző és jövőbe tekintő egyben. Ebből a magasságból jól látható az az út, amelyet bejártatok, s jól látható az elötettek lévő rövid, ha úgy tetszik, egyenes szakasz, majd a kereszteződés a sok-sok elágazásával. Az elkövetkezendő rövid szakaszon azért kell jól teljesítened, hogy az elágazások sokaságához érkezte a te döntésed lehessen, hogy melyiket választod. A múlt hibáiból okulva, ne kockáztass például azzal, hogy megtanulom a tételek felét, ha behúszok, jó, ha nem, akkor is valahogy átlökdösnek. Ez egy évközi dolgozatban bejöhet, mert az csak egy a sok közül, de az érettségi minden tantárgyból egy esély, amelynek eredményét viszed magaddal, s nyoma lesz akkor is, ha esetleg évek múlva, saját költségen azt megismételve javítasz rajta. Ismételten hangsúlyozom, vedd hát komolyan ezt az időszakot.

Nem is kívánok többet foglalkozni múlttal és jövővel, hiszen kell hagynom valamit a ballagási beszédre is. Térjünk hát vissza a mai naphoz, amely azt gondolom tempójában igazán méltó lesz a korosztályotokhoz, hiszen míg az idősebbek szépen lassan, esetenként komótosan, megfontoltan készülnek az ünnepre, s jellemzően így is költik azt el, addig az ifjúság szereti minél harsányabban a környezet tudomására hozni, hogy ő bizony most ünnepel. Van, amikor ez rosszállást vált ki néhány polgárból, hozzáteszem alkalmanként talán nem is jogtalanul, de ez az az eset, hogy: „Bezzeg a mi időnkben ...!” Nem igaz, a mi időnkben is ugyanúgy hangosak voltak a fiatalok, legalábbis többségükben, s azt gondolom, ezzel nincs is semmi gond, mindaddig, amíg ezt kulturáltan teszik.

Nos, ez a mai éppen ilyen. Egy kulturált rendezvény, ahol megmutathatók magatokat, egyénként és közösségként egyaránt. Ahol megmutathatók a hetekig gyakorolt

produkciókat, amely a videó felvételeken keresztül nem csak egy megörökített, s visszanezhető, ezáltal újra élhető emlék lesz, de akár megosztható azokkal is, akik most nem lehetnek itt. Tudtára adhatjátok a világnak, hogy ti most ünnepeltek. Harsányan, vidáman, jókedvűen, ahogy hozzátok illik. S ahogy egy buliban sem szoktatok különösebben stresszelni az esetleges produkciók színvonalát illetően, hát itt se tegyétek, mert elárulom, hogy a nézőtéren csupa elfogult ember ül, s bármit csináltok, az szenzációsan jól sikerült lesz.

És végezetül egy kérés, amit minden évben elmondok a végzőseinknek: A műsor végeztével keresd meg a szeretteidet és öleld meg őket. Nem kell semmi mondanivalót kitalálni hozzá, csak legyen egy ölelés, s érezni fogod, hogy jó neked, mert nem vagy egyedül a világban.

Ezekkel a gondolatokat kívánok mindenkinek jó szórakozást és felejthetetlen élményeket!

Fábián Gábor
igazgató